

JENNIFER L. HOLM & MATTHEW HOLM

BRUGPIEPER

GEHEIMEN UIT HET KLUISJE

Verkeerd
verbonden!

BRUGPIEPER
GEHEIMEN UIT HET KLUISJE

**Verkeerd
verbonden!**

Van Jennifer L. Holm & Matthew Holm verscheen eerder:

Brugpieper - Eerste jaar, draaien maar! (1)

JENNIFER L. HOLM & MATTHEW HOLM

BRUGPIEPER

GEHEIMEN UIT HET KLUISJE

Verkeerd
verbonden!

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Inhoud

1

De conversatie 9

2

AaiFoon™ 34

3

LOL! 47

4

~~Bijna soort van~~ Nauwelijks beroemd .. 67

5

Het perfecte plaatje 82

6

App-(elt)je-eitje? 100

7

Gratis 110

8
Internethit 123

9
Ga weg! 139

10
Pardon? 148

11
Fotobom 157

12
De val van Rome 182

13
#Lekkerdan 191

PING!

PING!

PING!

PING!

PING!

PING!

#

De conversatie

Daar zat ik dan, in de bus op weg naar school. En niet zomaar een school...

DE MIDDELBARE SCHOOL.

Pam. Pam. Pam.

Ik wilde graag met mijn vrienden kletsen, maar iedereen om me heen zat op z'n mobieltje te turen...

En wat moest ik intussen doen? Met mijn duimen draaien?

Le zucht.

Felicia Poezelpoot en haar satellieten zaten voor me. Ze zaten elkaar te appen en hysterisch te lachen. Waarom ze elkaar berichtjes stuurden terwijl ze naast elkaar zaten? Geen flauw idee.

Ik leunde over de rugleuning heen. 'Wat is er zo grappig?' vroeg ik.

De meisjes stopten met appen en keken op van hun schermpjes.

'Niets, Pippa,' antwoordde Felicia koeltjes.

'Niets wat jou aangaat,' vulde Melinda aan.

'Zou je dat nou niet graag willen weten?' vroeg Belinda.

'Dat wil ze absoluut weten,' antwoordde Berry.

De lucht vulde zich met gelach, ik bedoel met LOLs.

Hmpf. Ik liet me terugvallen op mijn zitplaats en vroeg me af waarover ze zaten te appen.

DENKT ZE WEL?

PRECIES!!!

SUKKEL! 😊

IK GELOOF 🐝 NA NIET
DAT DIE 🐼 🐶 NOG
GEEN 📱 HEEFT! 📌

ERTYUIOP
ASDFGH

SUKKEL! 😊

IK GELOOF 🐝 NA NIET
DAT DIE 🐼 🐶 NOG
GEEN 📱 HEEFT! 📌

ZE IS ZO
NIET COOL. 🙄 📌

ERTYUI

DAT DIE 🐼 🐶 NOG
GEEN 📱 HEEFT!

ZE IS ZO
NIET COOL. 🙄 📌

KAMT ZE HAAR
SNORHAREN OOI? 🙄 📌

ERTYUIOP

KAMT ZE HAAR
SNORHAREN OOI? 🙄 📌

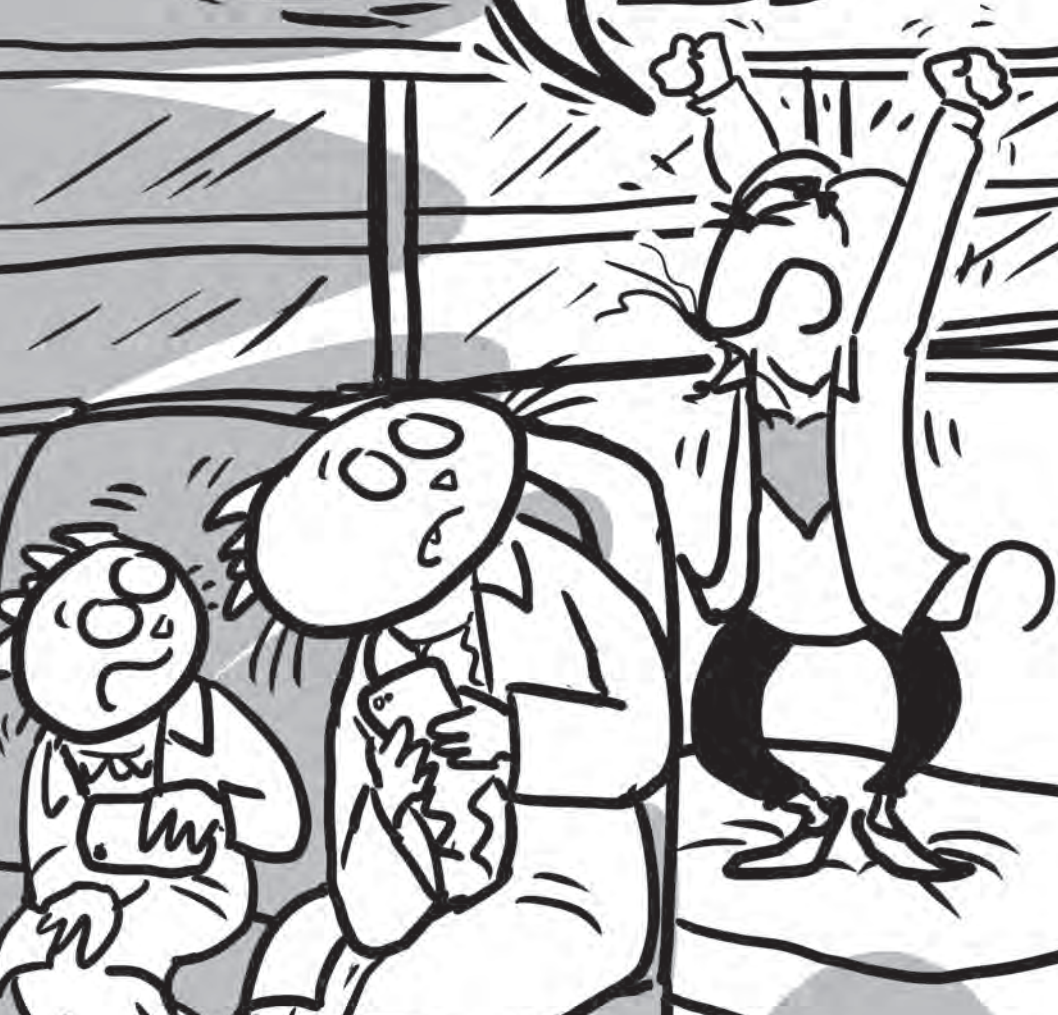

EN WAT WIL ZE ZEGGEN MET
AL DIE ROZE 🍷🍷🍷🍷
OP HAAR 📌

ERTYUIOP

IK BEN GEK
OP ROZE
HARTJES!!!

Iedereen hield op met appen en keek me aan, zelfs de buschauffeur die net voor de school gestopt was. Buiten kon ik de krekels horen tjirpen.

Felicia rolde met haar ogen. 'Soms ben je zo raar, Pippa.'

Ik dacht dat alles beter zou worden als ik eenmaal in het gebouw was, maar ik had het mis. Alle leerlingen waren aan het appen in de gangen, zonder ook maar te kijken waar ze liepen. En dat was negen van de tien keer tegen MIJ aan.

TRINGGGG.

Ik perste mezelf net op tijd het mentor-lokaal in. Meneer Ludwig, mijn mentor en tevens hagedis, keek niet eens op van zijn apparaat. Ik draaide me om naar mijn beste vriend Hein. Hij zou tenminste wel aandacht voor me hebben.

‘Hoi, Hein,’ fluisterde ik. ‘Hoe was je weekend?’

‘Wacht even, Pippa,’ zei hij en hij stak zijn vinger omhoog. ‘Het wordt nu net leuk!’

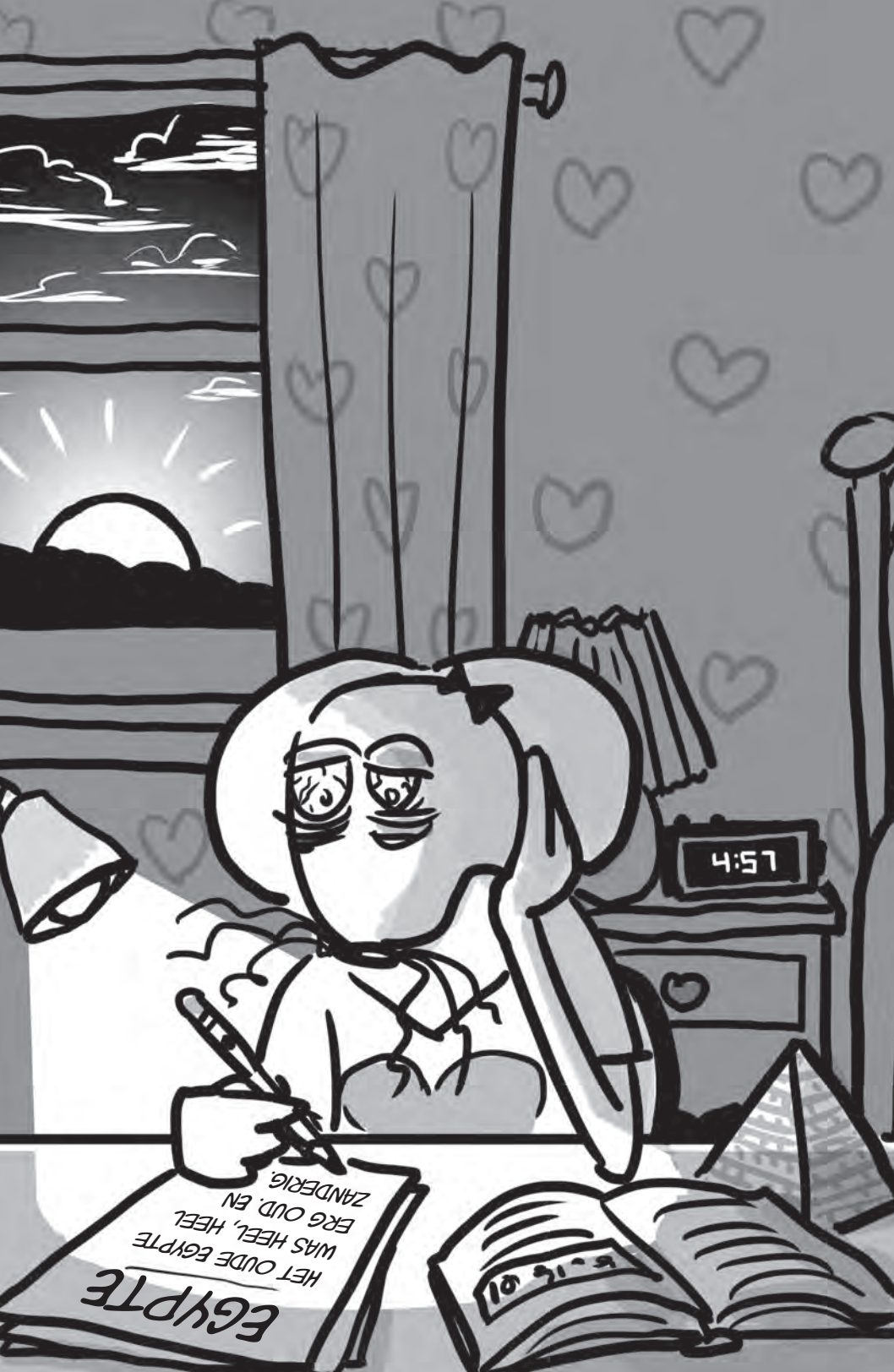
Zucht. Vertel me gerust eens hoe dat voelt, dacht ik.

De eerste les van de dag was geschiedenis. Ik ging op mijn plek zitten en haalde een pen en aantekeningenblok tevoorschijn.

‘Vergeet niet,’ zei meneer Gibbon, ‘dat de verslagen over het oude Rome over een paar weken ingeleverd moeten zijn. Zoals het spreekwoord luidt, is Rome niet op één dag gebouwd en ik hoop hetzelfde van jullie werkstukken.’ Hij liep tussen de rijen door, terwijl hij aan het praten was.

‘Ik weet zeker dat ik jullie er niet aan hoeft te herinneren dat deze opdracht tachtig procent van jullie cijfer gaat bepalen, dus wacht er niet mee tot het laatste moment.’

Meneer Gibbon keek me recht aan, hoewel ik geen idee had waarom. Oké, misschien begreep ik het een **klein** beetje. Toen we de vorige keer een soortgelijke grote opdracht kregen, een verslag over het oude Egypte, begon ik er pas de avond voor de inleverdag aan. Ik hoeft je niet uit te leggen dat dat een behoorlijk slecht idee was, omdat ik de hele nacht moest doorhalen om het op tijd af te krijgen.

EGYPTE

HET OUDE EGYPTE
WAS HEEL, HEEL
ERG OUD, EN
ZANDERIG

4:57

En toch snapte ik niet hoe meneer Gibbon daar-
achter was gekomen . . .

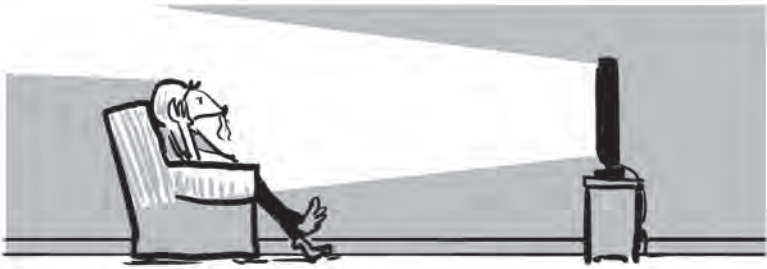
Ik negeerde mijn leraar bijna helemaal, want toevallig had ik mijn verslag al klaar. Ik wilde echt niet dat de geschiedenis zich zou herhalen (en dat wilden mijn ouders ook niet).

De rest van de dag was net zo rimpelloos als Felicia's kaarsrechte snorharen. Niemand van mijn vrienden was beschikbaar voor een goed gesprek. Het enige waar ze in geïnteresseerd leken was hun status opwaarderen, selfies posten of chatten met andere leerlingen. Met al dat gechat zou je haast denken dat je op school alleen digitaal met elkaar in contact kon komen.

Toen ik thuiskwam plofte ik voor de tv neer als een zombie uit een van Heins lievelingsfilms. Met tv wordt alles beter. Normaal gesproken dan. Maar nu werd ik gekweld door de ene na de andere reclame. En iedere keer ging het over de AAIFOON™!

♫ 9 AAIFOON™! 2 AAIFOON™! AAIFOON™! 2 ♫

Ik was dol op het AAIFOON™-reclamemuziekje. Ik zong het hardop, misschien iets te hardop, want mam stak haar hoofd om de hoek van de deur.

‘Wat was dat voor kattengejank?’ vroeg ze. ‘Is er iemand aan het doodgaan?’

‘Mam, mag ik een mobiel?’ vroeg ik.

‘Die heb je niet nodig, Pippa,’ antwoordde ze.

‘Maar iedereen heeft er een, behalve ik!’

‘Niemand heeft een mobiel **nodig**, Pippa,’ zei mijn moeder. ‘Het is een voorrecht.’

‘Maar wat nou als er een noodgeval is?’

Mam glimlachte. ‘Ik zal het met je vader bespreken en dan laat ik het je weten, Pippa.’

De dagen daarna probeerde ik er constant achter te komen of mijn ouders al een beslissing hadden genomen.

BOODSCHAPPEN

- melk
 - eieren
 - appels
 - walnoten
 - mobieltje
- voor Pippa

Pippa's ouders,
~~MAM~~ en ~~PA~~

we hebben Pippa
ontvoerd. Laat een
Aa/Foon™-mobieltje
achter op de drempel
bij de voordeur
morgenochtend, dan
raakt er Niemand
gewond (vooral niet
als het een Roze is).
Geen Politie.

Het werd al snel duidelijk dat smeken en dreigen niet gingen werken. Dus besloot ik het tegenovergestelde te doen. Ik ging ze doodzwijgen.

Helaas waren zij beter in mijn spelletje dan ik.

Uiteindelijk gaf mam me een cupcake, maar ik kreeg er een standje bij.

‘Luister, Pippa, als je aan ons wilt bewijzen dat je klaar bent voor je eigen mobieltje, dan zul je je juist volwassener moeten gedragen, niet MINDER volwassen,’ zei ze.

Daar had ik nog niet eerder aan gedacht. Het leek bijna logisch!

De beste manier om te bewijzen hoe verantwoordelijk ik kon zijn, leek me door een paar dagen heel goed te zorgen voor een mobieltjes-achtig voorwerp. Maar WAT?

Ik struinde mijn kamer af op zoek naar iets wat op een mobieltje leek.

Maar er was niets wat er, zelfs op een **afstand**, uitzag als een mobiel. Wacht! Dat was het!

Een afstandsbediening!

Ik rende de woonkamer in en zocht naar de afstandsbediening van de tv, die ik ten slotte vond, ingeklemd tussen twee bankkussens.

‘Mam! Pap!’ schreeuwde ik. ‘Kom snel!’

Ze kwamen allebei aangerend, omdat ze dachten dat het een noodgeval was.

Wat heel goed was, want dat was het ook bijna.

‘Ik heb de oplossing,’ vertelde ik ze trots. ‘De komende paar dagen zal ik heel goed op deze afstandsbediening passen. Dan zien jullie vanzelf dat ik uitstekend om kan gaan met dure technologie.’

Onzeker keken mijn ouders elkaar aan. Pap schudde zijn hoofd naar mam, maar zij trok een wenkbrauw op, waardoor hij moest zuchten. (Ouders.)

‘Oké, Pippa,’ zei mam. ‘Als jij die afstandsbediening de komende achtenveertig uur bij je weet te houden zonder hem te verliezen of te beschadigen, dan zullen wij overwegen om jou een mobieltje te geven.’

Appeltje-eitje.

De volgende twee dagen verloor ik de afstandsbediening niet uit het oog. Ik nam hem zelfs mee naar school! (Eerlijk gezegd verstopte ik hem wel in mijn kluisje, zodat niemand me voor gek zou verklaren.) Ook zette ik mijn beste beentje voor. Ik deed mijn huiswerk zonder dat iemand dat tegen mij hoefde te zeggen, ruimde de keuken op en paste op mijn kleine broertje Pieps.

Dat weekend kwamen mijn ouders grijnzend mijn kamer in. Eerst was ik achterdochtig, maar toen vertelden ze me HET. GEWELDIGSTE. PIP-PATASTISCHE. NIEUWS. OOIT.

‘We hebben een verrassing voor je, Pippa,’ zei pap.

‘We hebben gezien dat je je de laatste tijd erg verantwoordelijk gedraagt,’ ging mam verder.

‘En we zijn bereid om jou, voor een proefperiode, je eigen mobieltje te geven. Maar je moet beloven dat je hem nooit tijdens de les zult gebruiken,’ waarschuwde pap.

www.graphic-novels.nl

Oorspronkelijke titel: *Babymouse. Tales From The Locker – Miss Communication*

Verschenen bij Random House Children's Books,
een onderdeel van Penguin Random House LLC, New York

Tekst © 2018 Jennifer L. Holm

Illustraties © 2018 Matthew Holm

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marjolein Algera

Omslagafbeelding en illustraties: Matthew Holm

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4658 9 (e-book 978 90 261 4659 6)

NUR 283